



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 305/09-49

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. januára 2010 v senáte zloženom z predsedníčky Marianny Mochnáčovej a zo sudcov Petra Brňáka a Milana Ľalíka v konaní o sťažnosti T. F. a P. F., K., zastúpených advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 39 Em 60/05 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo T. F. a P. F. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 39 Em 60/05 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice II prikazuje v konaní vedenom pod sp. zn. 39 Em 60/05 konať bez zbytočných prietáhov.

3. T. F. a P. F. priznáva finančné zadostúčinenie každému v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré je Okresný súd Košice II povinný zaplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice II je povinný uhradiť T. F. a P. F. trovy právneho zastúpenia v sume 474,43 € (slovom štyristosedemdesiatštyri eur a štyridsaťtri centov) na účet ich právnej zástupkyne JUDr. I. R., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 305/09-26 z 14. októbra 2009 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť T. F. a P. F., K. (ďalej len „sťažovatelia“), doručenú ústavnému súdu 19. júna 2009, v časti, ktorou namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 39 Em 60/05.

Sťažovatelia k priebehu konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 39 Em 60/05 uviedli: „... konanie o výkon rozhodnutia smerujúce k vymoženiu výživného pre sťažovateľov zo strany povinného - otca sťažovateľov, ktoré začalo dňa 4. 4. 2005, nie je ani v súčasnosti po viac než 4 rokoch a 2 mesiacoch právoplatne skončené.

Dôsledkom takejto procesnej situácie je, že oprávnení doposiaľ nedostali na základe rozsudku Okresného súdu Košice II z 15. 10. 2005 žiadne výživné...

Sťažovatelia týmto poukazujú na to, že neprispeli podľa ich názoru ničím, k spomínanej dĺžke predmetného konania...

Predmetom výkonu rozhodnutia je pohľadávka výživného na maloleté deti - prednostná pohľadávka. Už zaradením nároku sťažovateľov medzi prednostné pohľadávky je určený jej význam. Aj vzhľadom na túto okolnosť je preto potrebné očakávať od konania o takýchto pohľadávkach, že bude aj v porovnaní s inými súdnymi konaniami, rýchle a účinné. Konanie u I. Stupňového... súdu však v žiadnom prípade tieto atribúty nemá.“

Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd vyslovil porušenie ich označených základných a iných práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 39 Em 60/05, prikázal okresnému súdu neporušovať nimi označené základné a iné práva a prikázal okresnému súdu konať vo veci vedenej pod sp. zn. 39 Em 60/05 bez prietahov, priznal im finančné zadosťučinenie každému z nich v sume po 5 000 € a náhradu trov konania.

Ústavný súd vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľov a predsedu okresného súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedu okresného súdu ústavný súd zároveň vyzval, aby sa vyjadril k sťažnosti. Právna zástupkyňa sťažovateľov a predseda okresného súdu oznámili ústavnému súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, preto ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, keďže od neho nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení sp. zn. 1 Spr. V/693/2009 z 19. novembra 2009 uviedol: „... po oboznámení s predloženou sťažnosťou a so spisom nášho súdu, v ktorom sú namietané prietahy v konaní, možno konštatovať, že v konaní došlo zo strany tunajšieho súdu k prietahom v období od 24. augusta 2005 do 15. augusta 2007, posúdenie zbytočnosti prietahov ponechávam na zváženie ústavnému súdu...“

Zároveň Vám oznamujem, že v konaní, od vrátenia spisu dňa 24. septembra 2009, bolo u doručiteľa, S. p. a. s., reklamované nedodanie úradnej zásielky a nedodanie

doručenky. Po oznámení výsledku reklamačného konania bola vyznačená právoplatnosť uznesenia tunajšieho súdu č. k. 39 Em 60/2005-8 z 12. 5. 2005.“

II.

Z obsahu spisu okresného súdu vyplýva, že 4. apríla 2005 matka ako zákonná zástupkyňa vtedy maloletých sťažovateľov podala okresnému súdu návrh na výkon rozhodnutia o vymoženie výživného na maloleté deti od ich otca ako povinného podľa právoplatného rozsudku. Konanie o výkon rozhodnutia bolo okresným súdom vedené pod sp. zn. 39 Em 60/05.

Okresný súd 12. mája 2005 uskutočnil informatívny výsluch matky sťažovateľov a uznesením č. k. 39 Em 60/05-8 nariadil vo veci výkon rozhodnutia (ďalej len „uznesenie o nariadení výkonu rozhodnutia“).

Aj napriek tomu, že uznesenie o nariadení výkonu rozhodnutia nebolo povinnému doručené spôsobom ustanoveným zákonom, okresný súd na tomto uznesení nesprávne vyznačil právoplatnosť. Následne vyznačenie tejto nesprávnej právoplatnosti zrušil a povinnému riadne doručil uznesenie.

Povinný 24. augusta 2005 doručil okresnému súdu odvolanie proti uzneseniu o nariadení výkonu rozhodnutia a návrh na povolenie odkladu výkonu rozhodnutia.

Sťažovatelia zastúpení zákonnou zástupkyňou 12. decembra 2005 podali súdnemu exekútorovi Ing. Bc. K. M. návrh na vykonanie exekúcie vo veci, v ktorej bol vedený výkon rozhodnutia okresným súdom pod sp. zn. 39 Em 60/05. Sťažovatelia podanie návrhu na exekúciu oznámili okresnému súdu podaním doručeným k sp. zn. 39 Em 60/05 14. decembra 2005, ktorým žiadali okresný súd o postup podľa § 372m Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

Podľa § 372m ods. 1 OSP v konaniach o výkon rozhodnutia začatých do 31. augusta 2005 musí oprávnený podať do šiestich mesiacov od účinnosti tohto zákona návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona a zároveň v tejto lehote oznámiť podanie návrhu na vykonanie exekúcie súdu, ktorý viedol výkon rozhodnutia.

Podľa § 372m ods. 2 OSP ak oprávnený oznámi súdu, že podal návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona, súd postúpi vec zvolenému exekútorovi spolu s písomným poverením na vykonanie exekúcie. Účinky pôvodného návrhu na výkon rozhodnutia, ako aj procesné úkony súdu, z ktorých vyplývajú obmedzenia pre účastníkov konania, zostávajú zachované. Právoplatné uznesenie súdu o nariadení výkonu rozhodnutia má účinky právoplatného upovedomenia o začatí exekúcie podľa osobitného predpisu.

Podľa § 372m ods. 3 OSP ak oprávnený neoznámi súdu, že podal návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona, súd konanie o výkon rozhodnutia zastaví. Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok. Súd neprizná oprávnenému v tomto prípade právo na náhradu trov konania.

Okresný súd poverením č. 5803 02549 sp. zn. 49 Er 1284/05 z 22. decembra 2005 poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie.

Súdny exekútor 21. marca 2006 požiadal okresný súd o zaslanie spisu sp. zn. 39 Em 60/05, teda spisu o výkone rozhodnutia, ktoré pokračovalo už ako exekučné konanie u súdneho exekútora pod sp. zn. Ex 2369/05.

Okresný súd zaslal spis sp. zn. 39 Em 60/05 súdnemu exekútorovi 21. júla 2006, ktorý mu ho následne vrátil 23. augusta 2006 z dôvodu rozhodnutia o odvolaní povinného proti uzneseniu o nariadení výkonu rozhodnutia. Súdny exekútor poukázal na to, že nerozhodnutie okresného súdu o tomto odvolaní je prekážkou ďalšieho postupu v exekučnom konaní.

Okresný súd v ďalšom období dvakrát vyžiadal od súdneho exekútora jeho exekučný spis a dvakrát mu ho vrátil.

V spise okresného súdu sp. zn. 49 Er 1284/05 sa nachádza pokyn z 20. júna 2007 na vylúčenie spisu sp. zn. 39 Em 60/05 z tohto spisu do „agendy E“ pre účel rozhodnutia o odvolaní povinného proti uzneseniu o nariadení výkonu rozhodnutia s tým, že po rozhodnutí o odvolaní má byť spis sp. zn. 39 Em 60/05 opätovne pripojený k spisu sp. zn. 49 Er 1284/05.

Okresný súd 15. augusta 2007 doručil spis Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) z dôvodu rozhodnutia o odvolaní povinného proti uzneseniu o nariadení výkonu rozhodnutia.

Krajský súd uznesením č. k. 2 CoE 124/07-29 z 23. januára 2008 (ďalej len „uznesenie z 23. januára 2008“) zastavil konanie vo veci.

Spis sa nachádzal na krajskom súde do 27. februára 2008, keď bol vrátený okresnému súdu.

Sťažovatelia 14. apríla 2008 podali okresnému súdu dovolanie proti uzneseniu krajského súdu z 23. januára 2008.

V období od 27. februára 2008 do 12. mája 2008 (2 mesiace a 15 dní) sa spis nachádzal na okresnom súde, ktorý v tomto období vykonal doručovanie uznesenia krajského súdu z 23. januára 2008 účastníkom konania. Po doručení dovolania sťažovateľov vyzval povinného na vyjadrenie k dovolaniu a sťažovateľov na vyčíslenie trov dovolacieho konania.

Dňa 12. mája 2008 okresný súd doručil spis Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z dôvodu rozhodnutia o dovolaní.

Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 3 Cdo 93/08 z 30. júna 2008 (ďalej len „rozsudok z 30. júna 2008“) zrušil uznesenie krajského súdu z 23. januára 2008 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Spis sa nachádzal na najvyššom súde do 11. júla 2008, keď bol vrátený okresnému súdu.

Okresný súd doručil krajskému súdu spis na ďalšie konanie v súlade s rozsudkom najvyššieho súdu z 30. júna 2008.

Krajský súd uznesením č. k. 3 CoE 107/08-66 z 20. februára 2009 (ďalej len „uznesenie z 20. februára 2009“) potvrdil uznesenie okresného súdu o nariadení výkonu rozhodnutia.

Spis sa nachádzal na krajskom súde do 24. apríla 2009, keď bol vrátený okresnému súdu.

Sťažovatelia doručili sťažnosť ústavnému súdu 19. júna 2009, v ktorej uviedli, že ku dňu podania sťažnosti im nebolo doručené uznesenie krajského súdu z 20. februára 2009.

V spise sa nachádza pokyn zo 7. augusta 2008 na doručenie uznesenia krajského súdu z 20. februára 2009 účastníkom konania.

Spis bol predložený ústavnému súdu 20. augusta 2009 a iné úkony okresného súdu okrem už uvedených zo spisu nevyplývajú, teda ani rozhodnutie okresného súdu o návrhu povinného na odklad výkonu rozhodnutia.

Ústavný súd zaslal spis okresnému súdu 23. septembra 2009.

Sťažovatelia vo vzťahu k nim podaným sťažnostiam na prietahy v konaní uviedli, že 4. septembra 2006 podali predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v konaní

vedenom pod sp. zn. 39 Em 60/05, v ktorom poukázali na to, že „súd nariadil výkon rozhodnutia vydaním uznesenia dňa 12. 5. 2005 a povinný podal proti nemu odvolanie, o ktorom súd doposiaľ nerozhodol“.

Predseda okresného súdu listom sp. zn. Spr. 23157/06 z 22. novembra 2006 posúdil sťažnosť ako nedôvodnú.

Dňa 5. februára 2009 podali sťažovatelia sťažnosť na priet'ahy v konaní vedenom pod sp. zn. 3 CoE 107/08 predsedovi krajského súdu.

Predseda krajského súdu listom sp. zn. Spr 22/09 z 23. februára 2009 oznámil sťažovateľom, že krajský súd v označenom konaní už rozhodol o odvolaní povinného proti uzneseniu okresného súdu o nariadení výkonu rozhodnutia.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovatelia sa svojou sťažnosťou domáhali vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov, a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza

osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčasnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľov.

Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že posudzované konanie nie je možné hodnotiť ako zložité po vecnej stránke a ani po právnej stránke. Konania tohto typu tvoria štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, výklad a používanie právnej úpravy sú stabilizované, a preto ich nemožno považovať za zložité.

Správanie účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred okresným súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd nehodnotil správanie s'ťažovateľov ako také, ktoré by čo i len čiastočne prispelo k doterajšej dĺžke posudzovaného konania.

Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva s'ťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu. Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku jeho postupu došlo k porušeniu uvedeného základného práva, ústavný súd zistil, že to tak je, a to napriek skutočnosti, že plynulému postupu nebránila žiadna zákonná prekážka v konaní (II. ÚS 3/00, III. ÚS 46/04). Ústavný súd zároveň pri posudzovaní prihliadal aj na § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Ku dňu doručenia s'ťažnosti ústavnému súdu 19. júna 2009 uplynuli viac ako štyri roky od podania návrhu na výkon rozhodnutia s'ťažovateľmi o vymoženie výživného 4. apríla 2005 (resp. ich matkou ako zákonnou zástupkyňou v zastúpení vtedy ešte maloletých s'ťažovateľov) a viac ako tri roky od podania návrhu na vykonanie exekúcie v tej istej veci v súlade s § 372m OSP, a to bez možnosti pristúpiť k vymáhaniu pohľadávky na výživnom.

Nerozhodnutie o odvolaní povinného a o jeho návrhu na odklad výkonu rozhodnutia tvorili prekážku ďalšieho zákonného postupu pre reálne vymożenie pohľadávky v exekučnom konaní.

Postup okresného súdu sa vyznačuje nečinnosťou v období dvoch rokov (od 24. augusta 2005 do 15. augusta 2007), v ktorom okresný súd nepredložil odvolanie povinného v konaní o výkon rozhodnutia (následne už vedenom ako exekučné konanie v súlade s § 372m OSP) na rozhodnutie odvolaciemu súdu.

Ďalším neprimerane dlhým obdobím nečinnosti okresného súdu je obdobie po vrátení spisu okresnému súdu 24. apríla 2009 spolu s uznesením krajského súdu z 20. februára 2009 (ktorým bolo potvrdené rozhodnutie okresného súdu o nariadení výkonu rozhodnutia) a doručovaním uznesenia krajského súdu účastníkom konania až 7. augusta 2009, teda s časovým odstupom viac ako tri mesiace.

Okresný súd do predloženia spisu ústavnému súdu 20. augusta 2009 nerozhodol o návrhu povinného na povolenie odkladu výkonu rozhodnutia podaného súčasne s už označeným odvolaním. Z obsahu sťažnosti, ako aj vyjadrenia predsedu okresného súdu a sťažovateľov vyplýva, že o odvolaní povinného ku dňu rozhodovania ústavného súdu bolo rozhodnuté a rozhodnutie bolo účastníkom doručené, avšak z obsahu vyjadrení nevyplývalo, že by došlo aj k rozhodnutiu o návrhu povinného na odklad výkonu rozhodnutia.

Ústavný súd preto rozhodol, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 39 Em 60/05 bolo porušené základné právo sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

IV.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím,

opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

V súlade s § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ústavný súd okresnému súdu prikázal, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 39 Em 60/05 konal bez zbytočných prietáhov.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovatelia žiadali o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia každému z nich v sume po 5 000 € z dôvodov uvedených v sťažnosti, poukazujúc najmä na dlhotrvajúcu právnu neistotu a nemožnosť realizácie núteného vymoženía dlžného výživného v exekučnom konaní.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Pri určení primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania v trvaní viac ako štyri roky, opakovanú nečinnosť okresného súdu v trvaní viac ako dva roky a zohľadňujúc povahu veci ústavný súd považoval priznanie sumy 2 000 € každému zo sťažovateľov za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 13 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 92,72 € (základná sadzba tarifnej odmeny bola znížená o 20 %, pretože išlo o spoločné úkony pri zastupovaní „dvoch alebo viacerých osôb“, t. j. zo sumy 115,90 € za jeden úkon právnej služby na sumu 92,72 €), t. j. spolu 185,44 €, čo spolu s režijným paušálom 2 x 6,95 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje pre jedného sťažovateľa sumu 199,34 €. V prípade dvoch sťažovateľov tvorí náhrada trov právnej služby advokátom sumu 2 x 199,34 €, t. j. 398,68 €, a spolu s 19 % DPH predstavuje sumu 474,43 €.

Podania právnej zástupkyne sťažovateľov doručené ústavnému súdu 9. septembra 2009 a 30. novembra 2009 ústavný súd nevyhodnotil vzhľadom na absenciu ústavnoprávneho rozmeru v jeho obsahu ako podanie relevantné na rozhodnutie vo veci samej, a preto odmenu zaň nepriznal.

Trovy konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľov (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. januára 2010